

дружината се намирала не далеко отъ върха на възвишенността, коня му падналъ подъ него убитъ.

— Юнаци! кобуритъ на сѣдлото сж пълни съ злато, извикалъ графа на опълченцитъ. Който иска нека си вземе.

Охотници за злато, обаче, не се намѣрили.

Най-послѣ излѣзохме на върха на възвишенността, гдѣто си въздъхнахме съ облекчение.

Тукъ на възвишенността — въ лѣво отъ насъ, бѣха залегнали 15—20 опълченци, които стрѣляха съ правъ вѣренъ изстрѣлъ по обходившиятъ ни турци. Но скоро и тѣ бѣха принудени да напустнатъ възвишенността и се да скриятъ въ гжститѣ фруктови дървета и лозя.

— Ето мѣстото, гдѣто прѣди 5—6 часа свършихме утренната си похапка. Тукъ се испѣ послѣдния куплетъ на пѣсеньта: „Богъ знаеть, что будетъ съ нами впереди“, си казахме единъ на другъ.

За единъ моментъ ний се спрѣхме и спогледахме, защото повече впечатления не можехме да размѣнимъ. Поройнитѣ сълзи ни замрежиха очитѣ и ни схванаха гласа.

— Да вървимъ, да вървимъ, каза най-сетнѣ Поповъ защото турцитѣ ей сега ще испъкнатъ на възвишенността. И ний забързахме на долу и скоро се скрихме въ лозята и градинитѣ. И наистина, турцитѣ скоро излѣзоха на възвишенността и откриха по насъ пушечна стрѣлба, испърво рѣдка, а по-послѣ и учестена. Но тѣ не ни прѣслѣдваха повече и ний се избавихме. Избавихме се, обаче, по едно необяснимо чудо. Наистина, да върви чловѣкъ подъ кръстосанъ огънь на единъ многочисленъ противникъ и то на разстояние не повече отъ 20—30 крачки отъ него и да остане живъ и неврѣдимъ бѣ дѣйствително чудо.

Ако можѣ да се избави остатъка отъ 3-я дружина отъ явна гибель, то има да се благодари на обстоятелството, че турцитѣ бѣха крайно уморени, вслѣдствие на което обходившиятъ ни не успѣха съвсѣмъ да ни отрѣжатъ пхтя и, второ, на това, че тѣ стрѣляха по насъ, безъ да се спиратъ и цѣлятъ.

Когато ний излѣзохме на възвишенността, прѣднитѣ редове на 1-а дружина вече бѣха въ лозята. На възвишенността, казваха, графъ Толстой я билъ спрѣлъ, за да срѣщне противника съ залпове, но се оказало, че не у всички опълченци